

[Inge Krogh]

så må de i hvert fald være nogenlunde psykisk samlede.

Der tales meget om, at der skal være »informeret samtykke« til behandling. Det tror jeg ikke altid kan praktiseres, for det, der karakteriserer de psykiatriske patienter – i hvert fald en del af dem – er netop, at patienterne mangler realitetssans og mangler sygdomserkendelse. Jeg vil i hvert fald absolut fraråde, at man venter med at behandle tilfælde, hvor en mani eller en fødselspsykose er ved at gå over i delirium, for det kan være absolut livstruende og kræver absolut hurtig indgriben.

Med hensyn til fiksering er forholdet sådan, efter at ombudsmanden har behandlet spørgsmålet, at ingen kan fikseres, uden at det er lægeordineret, og at det skal skrives i journalen. Det kan sikkert være praktisk, at det indberettes. Jeg havde det i hvert fald selv sådan en tid, mens jeg var overlæge, ganske vist under åndssvageforsorgen, at jeg om morgenen fik besked om, hvorvidt der havde været nogen fikseret i det foregående døgn på hospitalet. Jeg ved også, at det senere har skullet indberettes til socialstyrelsen. Måske var det rimeligt, om der skulle ske indberetning. I hvert fald ville det nok bevirke, at man tænkte sig noget mere om, før fiksering blev ordineret.

Jeg synes, det er rimeligt, at tilsynsværgervirksomheden udbygges. Ofte bor tilsynsværgen langt fra klienten, og det er forbundet med økonomiske vanskeligheder at komme frem og i det hele taget at have kontakt med patienten. Ret ofte viger tilsynsværgen tilbage for at kræve patienten udskrevet, hvilket faktisk er tilsynsværgens vigtigste opgave. Det kræver i hvert fald en bedre information af tilsynsværgen og er sikkert også et spørgsmål om økonomi, idet tilsynsværgen selvfølgelig skal have mulighed for at se patienten med mellemrum. Jeg synes, det er rimeligt, at der sættes noget skarpere grænser for, hvor lang tid behandlingen af en ansøgning om udskrivning fra en tvangstilbageholdelse må vare.

Det er næppe nødvendigt, at personer, der tvangsindlægges, ligefrem kommer i kriminalregisteret, men undertiden kan det være praktisk, at politiet ved det. Jeg var for et par dage siden udsat for, at en af mine bekendte, der er sindssyg, ringede til politiet og sagde, at nu skød man hende. Politiet tog ud

og beroligede hende; man kendte hende altså i forvejen, og selv om hun var en ubehandlet psykiatrisk patient, var der ingen, der insisterede på, at hun skulle indlægges.

Om man kan afskaffe tidsubestemt anbringelse på sindssygehospital for lovovertrædere er meget vanskeligt at bedømme. Det er jo ikke for straffens skyld, at vedkommende anbringes dér, men for at man så vidt muligt kan sikre sig, at de pågældende ikke begår samme lovovertrædelser, når de kommer ud. Lovovertrædelsen skyldes ofte tvangsforestillinger og vrangforestillinger, og det kan være vanskeligt at bedømme, hvornår en patient vil være rask. Det retslige dekret kan ophæves, og så vidt jeg ved, er det stadig sådan, at der med mellemrum kommer besked om, at sagen skal tages op. Man kan så ophæve det retslige dekret. Hvis patienten ikke er rask, er det muligt, at patienten selv ønsker at forblive på afdelingen eller hospitalet, eller man kan være nødt til at skride til en tvangstilbageholdelse.

Som nævnt er der nedsat et udvalg, der skal arbejde med problemerne, og det er meget vigtigt, at det sker, for der er ting, der virkelig trænger til at drøftes igennem, og det er godt, at vi får en debat om dette emne.

Men jeg tror, som jeg flere gange har sagt, at noget af det vigtigste er, at der kommer ordentlige forhold for de sindslidende, ordentlige stuer og enestuer, at ambulansbehandling og distrikpsykiatri udbygges, samt at man kommer væk fra den fordom, at sindssygdom er anderledes end andre sygdomme. Vi kender i mange tilfælde overhovedet ikke årsagen til, at nogle mennesker er mere følsomme over for påvirkninger, således at de reagerer med psykose. Det er vel, fordi der forskes for lidt. Blandt de psykiatriske overlæger er der ikke så forfærdelig mange, der har en doktordisputats, og hvis de har en doktordisputats, er det for øvrigt meget ofte andre emner end direkte psykiatriske emner, den omhandler. Det er et meget vanskeligt område, og det ville sandsynligvis hjælpe, hvis vi i højere grad kunne forklare sindslidelsens opståen og årsag.

Det er glædeligt, at der er nedsat et udvalg, som justitsministeren nævnte. Det vil forhåbentlig inden alt for længe komme med udspil og forslag til en ny lov for sindslidende.